

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 20 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 544

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ν. ΓΙΑΝΝΙΟΣ. Τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» (τέλος).

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Σοφοί.

Ἀνθρωποφίλοι.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ. Τὸ λουλούδι κ' ἡ πεταλούδα (Β. Οὐγκό).

ΔΗΜΟΣ ΝΗΣΙΩΤΗΣ. Τὰ γαλαζοαίμιντα....

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ. Ἡ νυχτερίδα (Trilussa).

ΑΔΕΚΟΣ ΦΩΓΙΑΔΗΣ. Ἀμυγδαλὶς (συνέχεια).

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΓΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜ-
ΜΑΤΟΣΗΜΟ.

Β. ΟΥΓΚΟ

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ Κ' Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

(Les Chants du Crépuscule XXVII)

Εἶπε τὸ φτωχολούλουδο στὴ θεία τὴν πεταλούδα :

— Μὴ φεύγεις, εἶπε, μὴ !

Πόσο διαφέρει ἡ τύχη μας, κοίταξε, ἐγὼ νὰ μένω

Καὶ νὰ πετᾷς ἐσύ !

Ὅμως ἐρωτεύομαστε, καὶ ζοῦμε ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους

Χώρια κι ἀλάργα ἐδῶ,

Καὶ μοιάζουμε τόσο πολὺ, κι οὐτε μᾶς παραλλάζει

Κανεὶς ἀπ' ἄνθια δυό !

Μὰ ἐπὶ σὲ παίρνει ὁ ἄνεμος, ἐμὲ μ' ἄλυσσοδένει

Τὸ χῶμα, ὦ τρισαλλοί !

Νὰ σοῦ εἰσπνέω θάβηλα τὸ οὐρανοπέταγμά σου

Μ' ὅλη μου τὴν πνοή !

Ἄλλ' ὄχι, πᾶς πολὺ μακριά! μέσ' σὲ λουλούδια πλῆθος,

Φεύγεις μὲ τόση βιά,

Κ' ἔρμιο ἀπομένω, βλέποντας νὰ τριγυρνᾷ ἡ σκιά μου

Στὰ πόδια μου μπροστά !

Φεύγεις καὶ πάλιν ἔρχεσαι καὶ ξαναφεύγεις, λάμπεις

Σκορπίζοντας ἄλλου,

Γιὰ νὰ μὲ βροῖσκεις πάντα ἐμὲ, κάθε πρωΐ, πνιγμένο

Σὲ δάκρυα χωρισμοῦ !

Βασίλισσά μου ! ἂν σὲ πιστέψω, ἡ ἀγάπη μας, ἡμέρες,

Ὡ ! ἂν θέλεις νὰ περνᾷ,

Ρίξω σε σὰν ἐμὲ στὴ γῆ, ἢ κάνε σὰν ἐσένα

Νᾶχω κ' ἐγὼ φτερά !

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΣΟΦΟΙ

Εἶναι μὰ τὴν ἀλήθεια ἓνα ἀπὸ τὰ πιδ θλιβερά
πράματα τὸ φαινόμενο τῶν συγκυριῶν μας σοφῶν,
πὺ ξεσκέπασε ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. Ἐπιστήμονες,
ποιητὲς, φιλόσοφοι, πὺ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν ἀ-
ποχτήθει τὸν τίτλο τοῦ μεγάλου, κατακυλῆσαν με-
μὰ ἀπὸ τοὺς ψηλοὺς θρόνους τῆς Σοφίας καὶ ἀνα-
κατωθήσαν μετὰ τὰ φρενιασμένα πλῆθη. Καὶ βλέπουμε
τώρα, ἀποσβολωμένοι ἀπὸ ἐκπλήξη, τοὺς ἱεροφάντες
αὐτοὺς μὲ τσαλακωμένες καὶ ξεσκισμένες τὶς ἱερὲς
φορεσιές, νὰ ρίχνει ὁ ἓνας στὸ κεφάλι τοῦ ἄλλου τὰ
ἱερὰ σύμβολα τῆς Ἐπιστήμης, ὅπως οἱ μεθυσμένοι τὰ
ποτήρια καὶ τὶς μπουκάλες. Κι' ἀκοῦμε τὸ σοφὸ νὰ
ρητορεύει, ἔτσι μονόμερα, ἔτσι φανατισμένα, μ' ἔτσι
περιορισμένον ὁρίζοντα, πὺ πάμε νὰ νομίσουμε πὺς
ἀκοῦμε κανένα λοχία τῆς πατρίδας του.

Δὲν πιστεύουμε τὰ μάτια μας καὶ τὰ φτιά μας, καὶ
μολοτοῦτο αὐτὴ εἶναι ἡ ντροπερὴ πραγματικότητα.
Μὲ βρῶν τὸ στῆθος εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ σκύψου-
με τὸ κεφάλι μπρὸς σ' αὐτὴ καὶ νὰ παραδεχτοῦμε,
ὅτι ἄσσοι οἱ σοφοὶ μας καὶ μικροὶ οἱ μεγάλοι μας.
Αὐτὸ εἶναι τὸ πιδ τραγικὸ μάθημα πὺ παίρνουμε
ἀπὸ τοῦτον τὸν πόλεμο !

Μὰ ἰδέε, εἶναι κάτι ἄνθρωποι, ἐπιστήμονες ἢ ἐρ-
γάτες ἀδιάφορο, πὺ ξεχωρίζουν τώρα φωτεροὶ μὲς
στὸ πυκνὸ σκοτάδι τῶν παθῶν καὶ τοῦ μίσους. Κάπιο
ψηλὸ Ἰδανικὸ φωτίζει τὸ δρόμο τους, ἢ φωνή τους
κάνει καλὸ, τὰ λόγια τους θερμίζουν :

Ἀκοῦστε τους :

« Αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς μετριότητος καὶ τῆς
αὐστηρῆς αὐτοπειθαρχίας τώρα πρέπει νὰ φανερωθεῖ.
Ὅχι μόνο προσωπικὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μας· κι' ἄλλους
πρέπει νὰ κερδίσουμε. Παντοῦ, ὅπου μᾶς φέρνει ἡ κα-
θημερινὴ ζωὴ, πρέπει νὰ κάνουμε συνεργάτες τὸν ἀ-
γῶνα ἐναντίον σὲς ὑπερβολὰς τοῦ σωδινισμοῦ καὶ ἐναν-
τίον στὸ μῖσος γιὰ τὸν ἐχθρὸ κι' ἐναντίον σὲν ἔπαρση,
πὺ ὁλοῦθε πλοῦσια φυτρώνει.

« Ἐπινίκια ! Βέβαια πρέπει νὰ χαίρομαστε γιὰ τὶς
ἐπιτυχίες. Μὰ ἡ χαρὰ μας πρέπει νὰ εἶναι σοβαρὴ.
Σοβαρὴ σὰν τὶς νίκες, πὺ κερδίζονται μὲ τόσες θυ-
σίες, πὺ συντρίβουν τόσες ἀξίες πολιτισμοῦ : τὰ δη-
μιουργήματα σφραγισμένων χρόνων εἰρηνικῆς ἐρ-
γασίας ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Μαζὶ τὰ δη-
μιούργησαν ἐκεῖνοι πὺ σήμερ μὲ πείσμα πασχίζουν
νὰ ἐξολοθρεύσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

« Τὸ μῖσος ἐναντίον στοῦ ἐχθρικοῦ λαοῦ καὶ στρα-